

Donkere wolken boven Garbatella

**Monique A.M.
Janssens**

Schrijfster: Monique A.M. Janssens

Coverontwerp: Monique A.M. Janssens

ISBN:9789465209609

© < Monique A.M. Janssens >

Donkere wolken boven de Garbatella

**Zonder jullie hulp, in welke dimensie dan ook, was
het toch anders geweest:**

Nerio, zegt dat ik ogen kan maken in vlooiën

Antonio, voor het vinden van het ontbrekende waarom

Mari, mijn creatieve zus

Rob, om de uitdaging aan te gaan en jouw redactie

Giada, om de eerste ideeën niet weg te gooien

Patricia, waar een wil is, is een weg

Jan en Wim, voor jullie correcties

Francesca, zonder jou had ik geen letter op papier gekregen.

Papà hoop dat je trots bent daarboven

En ook Mamma, Asia, Tomas en Paolo hier beneden.

Dus ben ik dankbaar voor wat je geeft,

dankbaar voor wat je doet,

dankbaar voor wie je bent.

Italië, december 2025

Proloog

Helemaal blij was ze en ze liep trots naar haar mentor die haar zo goed had geholpen met enkele van die moeilijke examens in de technologie van projectielen. Niet echt iets voor vrouwen, maar wat was ze tevreden en nu kon haar glimlach toch echt niet groter zijn.

In haar grasgroene outfit die ze speciaal voor deze gelegenheid had gekocht, liep Elena trots met haar laurierkrans op haar hoofd op hem af. Hij had lovende woorden tegen het aanwezige publiek gezegd over haar en haar interessante afstudeerproject en toen gaf hij haar de bul en was ze officieel een advocaat gespecialiseerd in de ballistiek. Meester Elena Rossi. Hoe lang had ze hier niet over gedroomd? Ze kon het nog steeds niet geloven. Ze zag vanuit haar ooghoeken haar ouders zitten. Moeder die een traantje weg veegde en haar vader die er glimlachend naast zat, en ook apetrots was op zijn dochter. Naast haar ouders zat haar vriend Fabio die het voor elkaar had gekregen om ook aanwezig te zijn, een wonder met zijn drukke baan. Wat lief van hem om over te komen uit Londen. Hij wist wel hoe belangrijk dit voor haar was.

Online studeren kan allemaal en overal, maar ze had toch wel het gevoel gehad, dat ze iets miste en dus had ze besloten om voor het laatste jaar naar Rome terug te gaan, want dan is het echt beter om goed en persoonlijk begeleid te worden door de Professor. Met als resultaat dat ze zo, in een recordtijd, cum laude af studeerde. Haar vriend had ze dus noodgedwongen alleen in Londen achter moeten laten. Alleen? Mah. Dat hoopte ze maar. Want ze wist heel goed hoe aantrekkelijk hij was. Zij was toch ook gevallen voor zijn charmes? Een aantrekkelijke jonge Italiaanse man met een goede baan als journalist bij een Engelse krant die de hele wereld overvliegt om recensies te schrijven over tentoonstellingen en interviews te hebben met de kunstenaars.

En vriend Fabio heeft, wat echt niet onbelangrijk is in deze keiharde wereld, een heel lief karakter!! Zijn dik donker golvend haar met wat

grijze lokjes hier en daar en die grote turquoise ogen deden de rest wel. Maar nu was ze geslaagd, pas 25 jaar en kon ze een advocatenstudio openen of voor de rechtbank gaan werken. Althans, dat waren de plannen geweest van haar ouders. Maar dat wilde Elena niet. Ze wist precies wat ze wel wilde; rechercheur worden. Daar had ze haar zinnen op gezet en een paar maanden later was ze al werkzaam bij de RIS, een afdeling moordzaken van de Carabinieri in Rome. Haar kantoor is tijdelijk ondergebracht in een van de hoge flats op de Cristoforo Colombo tegenover het oude beursgebouw van Rome, een verkeersader met veel auto's en smog in het zuiden van de nog altijd prachtige stad. En gelukkig dichtbij haar kleine huisje in de Garbatella, een trendy wijk, bijna een klein dorpje midden in Rome. Als ze zou willen, zou ze kunnen lopen naar haar werk, maar zo sportief was ze niet. Ze verplaatst zich voornamelijk met het openbaar vervoer, de metro is redelijk dichtbij en in 10 minuten sta je op het centraal station vanwaar je alle richtingen op kan; bussen, metro's, treinen. Ook het vliegveld Fiumicino kun je vanuit Termini snel bereiken. Handig voor een retourtje Londen om Fabio even om de nek te kunnen vliegen en niet alleen daarvoor. Een auto hebben in deze wijk is vrijwel onmogelijk, alleen het parkeren al is een ramp. Ook de hoge kosten spelen een rol en eigenlijk is ze er ook principieel op tegen. De meest logische keuze om je te verplaatsen zou een fiets zijn, maar dat is hier in de Garbatella bijna een zelfmoordpoging. Want fietspaden zijn er niet. Toch heeft ze een oud brommertje of beter een scootertje op de kop weten te tikken, ook gevaarlijk, maar je bent wel ietsje sneller dan een fiets. Vooral voor de boodschappen in de buurt is het handig. En ook als ze bijvoorbeeld geen tijd of zin heeft om te koken is snel een stuk pizza al taglio van die heerlijke pizzeria in Via delle Sette Chiese, vlakbij piazza di Eurosia kopen een uitkomst. Het scootertje is dan ook buitengewoon handig.

Elena had haar ouderlijk huis in Puglia, verlaten of eigenlijk ontvlucht. De familie Rossi komt uit die regio in Zuid-Italië. Met ja, die turquoise kleurige zee en witte stranden. Zeer gewild bij toeristen, ook

Italianen zelf gaan er graag naar toe. Met de beroemde stadjes als Matera, die op kerststalletjes lijken. Haar familie produceerde olijfolie op een groot boerenbedrijf in die hak van Italië. Door grensoverschrijdend gedrag van haar opa, hoofd van de patriarchale familie Rossi, gaat ze noodgedwongen wonen op een kamer bij een tante in Rome, in de volkswijk la Garbatella. Dat was een heel grote overgang voor haar, maar ze kan heel goed opschieten met haar tante Rosy en daarom heeft ze daar haar gymnasium gedaan en ook het eerste jaar van haar rechtenstudie op de universiteit, voordat ze naar haar vriend in Londen vertrok.

Helaas ging het niet goed met de gezondheid van Rosy. Ze bleek een hersentumor te hebben, niets meer aan te doen. Rosy die altijd al een zwak voor Elena had gehad en zelf geen kinderen had, Ze heeft haar pittoreske huisje in het schattige straatje in de Garbatella Via Carlo Randaccio dus aan Elena achter gelaten. Een klein okergeel huisje met een tuintje , wat natuurlijk een hele grote luxe is in deze wereldstad. Maar wanneer ze weet dat opa niet in het dorp is waar ze is opgegroeid, is ze graag een weekje bij tante Giuseppina ook om haar oude vrienden en klasgenoten te bezoeken en natuurlijk om te genieten van al dat heerlijk eten dat tante dagelijks op tafel zet. Maar echt alleen als ze weet dat ze opa niet tegenkomt, want met hem wil ze niets meer te maken hebben.

Dit wetende, gaan we terug naar de Garbatella waar alles begint.

Ze stond bij de bakker om voor vanavond een focaccia te kopen met die verse heerlijke mortadella en pistach noten, toen haar mobieltje begon te rinkelen. “Elena?” hoorde ze vragen. “Ja, zeg het maar Lorenzo. Wat is er aan de hand?” Gek, haar collega Lorenzo belde haar niet zo vaak op haar privénummer, er moet iets ernstigs aan de hand zijn. “Kom gelijk naar kantoor voordat de pers dat doet” zei hij. “Waarom dat leg ik je hier wel uit.”

Ze liet haar focaccia snel in pakken en haastte zich naar de Cristoforo Colombo. Zelfs op haar brommertje deed ze daar toch nog twintig minuten over. Vooral door al die stoplichten die natuurlijk op rood springen als zij er aan kwam. Ze moest wel snel gaan rijden, want anders zou ze kletsnat aankomen. Wat een donkere wolken ineens. Gelukkig nog droog rende ze haar kantoor binnen, waar Lorenzo zat samen met hun baas en nog twee andere mensen. Eén ervan was een arts, dat was aan zijn kleding te herkennen. Allemaal keken ze ernstig. “Elena ga zitten. Wil je koffie?” vroeg Lorenzo. “Nee, dank je”. Espresso 's middags laat kon ze niet tegen. Dan sliep ze niet meer. “We zijn net op de hoogte gebracht dat er twee koffers zijn gevonden onder het viaduct”, begon hij. Iedereen wist over welk viaduct ze het hadden, namelijk het enige viaduct in de Garbatella, Ponte Settima Spizzichino, wat een modern industrieel bouwwerk was vlakbij de vroegere grote markt die over de treinlijn loopt en Rome met de zee verbindt. “De koffers zijn door een taxichauffeur opgemerkt en de man heeft ons gebeld. Hij vertrouwde de zaak namelijk niet, omdat hij dacht ze te herkennen. Hij had namelijk die koffers ingeladen bij een rit eerder die dag. Ze zijn van een man met een Engels accent, die was uitgestapt bij de metro Garbatella. En nu had hij die koffers daar zien staan, zonder die man en dat was opvallend. Hij heeft ons gebeld.” Het was muisstil. Aan de sfeer voelde je dat er iets ergs aan de hand was. Lorenzo ging verder. “Mensen, ik heb jullie hier

niet laten komen alleen voor die twee koffers. Het is erger: in de koffers zitten delen van mensen.” Iedereen keek elkaar geschokt en verward aan. De taxichauffeur heeft verklaard dat hij rode vlekken in de kofferbak van zijn taxi had gevonden. Die hadden er voor het laden van de koffers er niet gezeten. De koffers zijn toen opengemaakt in aanwezigheid van een ballistiek expert en een hoge piet van de carabinieri.

“Collega’s, er is nu veel werk te doen. Van wie zijn die lichamen? Aangezien er drie armen zijn gevonden, zijn het meerdere mensen. Minstens twee. Ik verwacht dat jullie allemaal morgen om negen uur hier op kantoor zijn, zodat we kunnen beginnen met bespreken wat er gedaan moet worden en wie dat gaat doen”.

Een uurtje later zit Elena in de tuin van haar huisje, onder de pergola, waar ze geniet van de eerder gekochte focaccia en een heerlijk koel wit wijntje. Ze denkt na over deze vreemde dag. Wat een verschrikkelijk verhaal, gelukkig had zij de koffers niet open hoeven maken, ook al was zij een van de experts. Morgen zouden de taken wel verdeeld worden. Ze wilde er vanavond niet over piekeren. Nu voelde ze dat ze wat moest ontspannen. Want ze wist al dat er een periode zou komen met heel veel overuren. Nu dus een lekker muziekje op de achtergrond, niet te hard natuurlijk want niet iedereen hield van blues-jazz waar zij helemaal gek op was en doorgaan in dat mooie en spannende boek dat ze van Fabio had gekregen. Toen ging haar telefoon: vriendlief. Want als je het over de duivel hebt, trap je op zijn staart. “Hoi schat, alles goed in Londen?” “Ja hoor, ik ben net thuis en kreeg heimwee naar je stem.” “Oh ja, alleen maar naar mijn stem?” Ze deed alsof ze beledigd was. Maar hij kende haar goed genoeg om daar heerlijk om te lachen. “Nee, natuurlijk niet en dat weet je dondersgoed.” Nu deed hij alsof hij beledigd was. “Ik heb het in ieder geval niet over je kookkunsten.” Zo'n ster in de keuken was ze niet, nooit geweest en ze had ook weinig tijd om dat te worden. Daar was hij veel beter in. Hij kon soms heerlijke gerechten klaarmaken, zelfs in Londen waar het niet altijd makkelijk is om de goede Italiaanse ingrediënten te vinden. Een tijdlang hielden ze elkaar voor de gek, vertelde over allerlei dagelijkse gebeurtenissen, het weer, wat ze gegeten hadden en wat er zoal gebeurd was op het werk. Hij moest de volgende dag naar New York voor een opening van een belangrijke tentoonstelling van een artiest uit Hong Kong die inspiratie had gevonden door goed te kijken naar de schilderijen van van Gogh. Kleuren, lijnen en stijl; het had veel overeenkomsten met de geniale kunstenaar uit Noord Brabant. Ze was een beetje jaloers dat hij voor zijn werk daar een artikel over mocht schrijven. Ze wilde wel mee met hem. Ook al omdat de volgende dag voor haar, iets